GRACIE PAGE

Winter in de Wildest Dreams Boekwinkel

DE FONTEIN

Hoofdstuk 1

Al sinds ze heel klein was, zag Ivy Pearson helemaal voor zich hoe ze zou ontsnappen uit Fox Bay, het kleine kustplaatsje waar ze al haar hele leven woonde. Daar hoorde dan een groots afscheid bij. Een filmisch vertrek vanaf het station, met veel tranen. Haar moeder die haar zou smeken om te blijven, om toch vooral niet naar de kunstacademie te gaan. Haar kleine zusje Liv die haar snikkend zou beloven dat ze haar kant van de slaapkamer netjes zou houden als Ivy toch zou blijven. Haar beste vriendin Raye die zich aan haar zou vastklampen en zou zeggen dat het leven zonder haar zo verschrikkelijk saai zou zijn. Leraren die hun verontschuldigingen aanboden omdat ze haar creatieve genie zo miskend hadden. De *cool kids* die toegaven dat ze stiekem altijd al jaloers op haar waren geweest.

Maar zo was het dus niet gelopen, Ivy's afscheid van Fox Bay, het stadje met al die eigenaardigheden en bizarre tradities, en van iedereen die haar artistieke kwaliteiten niet begreep. Ze was naar het Cornwall Art College in Truro gegaan, waar ze eindelijk haar nieuwe leven zou beginnen als kunstschilder en, hoopte ze vurig, als muze van een medekunstenaar die net zo serieus en in zichzelf gekeerd was als zij.

In werkelijkheid had het groepje dat haar op de trein zette uit alleen haar moeder en Liv bestaan, die vrolijk hadden gezwaaid en

gevraagd of ze wel even wilde appen als ze aangekomen was. Raye was al eerder vertrokken voor haar studie textieldesign in Glasgow. Niemand had gehuild en niemand had haar gesmeekt om te blijven. Het was allemaal een heel stuk minder dramatisch geweest dan Ivy had gedacht.

En wat Ivy al helemáál niet had gedacht, was dat ze nog geen drie maanden later met de staart tussen de benen zou terugkeren naar Fox Bay.

Toen ze naar de kunstacademie was vertrokken had Ivy er niet bij stilgestaan waar ze haar kerstvakantie zou doorbrengen. Misschien dat een van haar coole nieuwe vrienden haar wel mee zou vragen naar zijn of haar appartement in New York, of misschien zou ze wel een stage doen in een galerie in Parijs. Maar dat was allemaal niet gebeurd. Geen van de talloze galeries die ze had aangeschreven had zelfs maar een reactie gestuurd. En na drie maanden liet haar sociale leven op de academie zich in het gunstigste geval omschrijven als een drama. En nu moest ze wel naar huis, want waar moest ze anders heen?

Dus daar was ze nu, nog altijd in haar aftandse vest met regenboogstrepen, haar lange rode haar nog altijd golvend en springerig, en ze reed nog altijd rond in de oude Fiat 500 van haar moeder door de straten van een stadje dat ze zo graag achter zich had willen laten.

Cornwall Art College was niet bepaald wat Ivy zich ervan had voorgesteld. Oké, de gebouwen waren prachtig, strak en modern. Oké, er waren belachelijk coole mensen met bot afgeknipte pony's die bij hun boterhammetjes discussies voeren over kunst. Oké, de docenten droegen lange sjaals en waren schrikbarend intelligent. En oké, nadat ze zich jarenlang de vreemde eend in de bijt had

gevoeld, zat Ivy nu eindelijk tussen de mensen die net zo creatief waren als zij. Maar om de een of andere reden was er tussen die hele kunstacademie en haar niet zo'n klik als ze zich had voorgesteld.

Een deel van het probleem, dacht Ivy, balend omdat de verwarming van de auto het niet deed, was dat ze het zich niet kon veroorloven om op campus te wonen. In plaats daarvan had haar moeder een kamer voor haar gevonden bij een ouder echtpaar in huis, kilometers van de academie vandaan. Wat betekende dat Ivy nooit uitgenodigd werd voor de feesten waar je wilde zijn en waar, vermoedde ze, intense artistieke gesprekken werden gevoerd bij glazen rode wijn. En iemands muze worden was haar ook nog niet gelukt.

Of nou ja, dat was niet helemaal waar: een paar weken lang was ze wel degelijk iemands muze geweest. Raff uit Londen, met zijn jukbeenderen en zijn leren jasje, had haar op de eerste dag gevraagd of ze zin had om een koffietje met hem te doen en ze vonden elkaar meteen in hun gedeelde liefde voor het neo-expressionisme. Een paar heerlijke weken lang was het precies zoals Ivy zich had voorgesteld: intense gesprekken tot drie uur 's nachts over de zin van het leven en of ze liever kunstenaar waren geweest in het Parijs van de jaren twintig of het New York van de jaren zestig. Maar toen had Raff haar gedumpt op een togafeestje met de onsterfelijke mededeling: 'Ik geloof gewoon niet dat je mijn muze bent, Ivy,' vlak voordat hij de zonsondergang tegemoet liep (of eigenlijk: de bar van de studentenvereniging binnenging) met een andere eerstejaars genaamd Aurélie, die – *mais oui* – Frans was en vanuit de Beaux-Arts naar Truro was overgestapt. Ze droeg zelfs een alpinopet. Hoe kon Ivy Pearson, die zo doodgewoon was en uit Fox Bay kwam – om de hoek, in feite – in vredesnaam tegen zo'n meisje op?

En alsof dat allemaal nog niet erg genoeg was, dacht Ivy, terwijl ze de auto met moeite in de juiste versnelling wist te krijgen op de heuvel tussen het appartement van haar moeder en het centrum, langs het postkantoor met zijn vreselijk ouderwetse sneeuwlandschapje, was haar kunst een flop. In tegenstelling tot haar kunstdocente van de middelbare school, mevrouw Wheeldon, die haar zo had bewonderd, leken haar nieuwe docenten er niet bijster veel in te zien. Ze begon zich af te vragen of het misschien een heel erg grote vergissing was geweest om uit de kleine vijver van Fox Bay te stappen.

In Fox Bay viel Ivy tenminste nog op. In een zee van gebruinde surfers waren zij en haar beste vriendin Raye de opvallende, artistieke types, met hun voorliefde voor indiemuziek en spijkerbroeken met scheuren. Op de kunstacademie vond iederéén zichzelf blijkbaar opvallend en artistiek. Ivy ging er gewoon op in de massa. Haar dikke pony en met verf bespatte Doc Martens waren daar bijna een uniform. En in plaats van onder de indruk te zijn van haar werk, leken haar medestudenten eerder... het tegenovergestelde daarvan.

'Ik snáp het gewoon niet helemaal,' zei een lang, elegant meisje genaamd Imogen lijzig, toen Ivy halverwege het semester haar werk aan de klas had gepresenteerd. 'Het raakt me niet echt, weet je wel? Niet op een authentieke manier?'

'Ja,' zei Raff, met zijn arm om Aurélie. 'Ik heb het gevoel dat je je concepten met elkaar verwart, Ivy. Misschien moet je wat minder star zijn in je aanpak.'

Minder star? Wat betekende dat? Ivy begreep heus wel dat je als kunstenaar kritiek te verduren kreeg. Maar hoe hard ze ook haar best deed, er leek toch op de een of andere manier iets aan haar werk te ontbreken. Toen het eerste semester ten einde liep, alle evaluaties

slecht afgelopen waren en de wintervakantie in zicht kwam, had ze er geen goed gevoel over; alsof ze niet het beste haalde uit de kans die ze al sinds haar kindertijd had willen krijgen. Ze móést er wel een succes van zien te maken. De kunstacademie was haar grote droom. Haar grote kans. Ze kon toch zeker niet al bij de eerste horde onderuitgaan?

Haar laatste supervisiegesprek van het semester had plaatsgevonden in het grote eerstejaarsatelier dat naar terpentijn rook. Het einde van het semester betekende dat ze hun eerste grote project moesten inleveren, een belangrijk onderdeel van de opleiding. Alle anderen hadden hun werk uitgespreid op de lange tafels of projectoren aangesloten om audiovisueel werk te tonen.

Ivy wist al voordat ze het lokaal binnenliep dat haar project niet geweldig was. Verlegen had ze met haar schetsen zitten prutsen en achter haar gordijn van rood haar dingen gemompeld over 'onvergankelijkheid' en 'vluchtigheid'. De onbewogen stilte die haar uitleg ten deel viel, zei eigenlijk al genoeg.

'Ivy, wil je nog even blijven?' had haar docent Jess langs haar neus weg gezegd terwijl de andere studenten hun spullen bij elkaar pakten om te vertrekken. Jess had glanzende zwarte krullen en droeg jumpsuits met opvallende prints. Ze gebruikte uitdrukkingen als 'laten we eens wat dieper graven in je methode'. Ze had ook geen geduld met sukkels of studenten die moeite hadden met de opleiding. Ivy begon te vermoeden dat ze daar zelf een van was.

Ivy bleef zitten terwijl de laatste studenten de ruimte verlieten. Toen keek ze toe en kromp ze ineen terwijl Jess fronsend door de halflege bladen van haar schetsboek bladerde.

'Oké,' zei Jess uiteindelijk zachtjes, terwijl ze het boek dichtklapte

en haar doordringende groene ogen op Ivy richtte. 'Dit eindproject is goed voor dertig procent van je eindcijfer, dat weet je.'

'Ja,' zei Ivy ongemakkelijk.

'Wat was nou ook alweer je these?' Jess tikte met een zwartgelakte nagel op Ivy's schetsboek.

Ivy probeerde zich de woorden te herinneren die ze eerder had gebruikt. 'Wat ik wilde doen was... de relatie verkennen tussen... vergankelijkheid en de... de vluchtigheid van het zelf.' Ze kon wel janken toen ze dat zei. Wat betekénde dat überhaupt?

Jess knikte peinzend. 'Oké. Vergankelijkheid. Vluchtigheid. Maar is dat niet min of meer hetzelfde?'

Ivy slikte. 'Eh. Ja?'

Er viel weer een stilte en toen boog Jess zich naar voren. 'Luister, Ivy. Ik weet dat het eerste semester op de academie overweldigend kan voelen. Zeker als je moet pendelen en niet op campus woont. Geloof me, dat begrijp ik heel goed. Maar dit project is belangrijk. Dat weet je toch wel? Het is je eindwerk voor het eerste semester. Je ziet toch hoe hard iedereen heeft gewerkt? Het moet afgevinkt zijn als je na de vakantie terugkomt. Het is cruciaal voor je eindcijfer van dit jaar.'

Ivy knikte zwijgend.

'En ik zeg het maar gewoon recht voor zijn raap,' ging Jess verder, 'op dit moment zie ik helemaal geen project. Ik zie helemaal niets.'

Moet dat nou zo hard, dacht Ivy. Maar misschien was de kritiek wel terecht, moest ze toegeven.

'De technische vaardigheid heb je natuurlijk wel,' ging Jess verder. 'Daar heb ik geen twijfels over. Je zou hier niet zitten als dat niet zo was. Je lijnvoering is uitstekend, echt buitengewoon, een van

de beste die ik ooit heb gezien. Maar deze opleiding gaat niet over goed kunnen tekenen. Het gaat om jezelf blootgeven, je kwetsbaar opstellen.' Ze tikte weer op het schetsboek. 'Op dit moment werkt het gewoon niet.'

Ivy beet op haar lip. Het ergste was dat Jess niet gemeen was; ze was gewoon eerlijk.

'Als je vastzit,' voegde Jess eraan toe, 'ga dan op zoek naar iets wat echt belangrijk voor je is. Teken dat. En vergeet niet om...'

'Om dieper in mijn methode te graven, ik weet het,' maakte Ivy haar zin af.

Jess glimlachte. 'Je kunt het, Ivy. Ik zou de eindprojecten nu eigenlijk al moeten aannemen, maar technisch gezien kan ik je nog tot de eerste week na de vakantie de tijd geven. Gebruik de wintervakantie om het uit te vogelen. Wat doet er wat jou betreft nou toe, artistiek gezien? Wat spreekt echt tot je? Wat vind je leuk om te tekenen, wat voelt belangrijk? Zoek dat uit en de rest komt vanzelf.' Ze schoof haar stoel naar achteren. 'Laten we in januari vol nieuwe ideeën en met een nieuwe instelling terugkomen, oké? Want je hebt het in je. Dat weet ik zeker.'

'Dankjewel,' zei Ivy. Ze had haar werk bij elkaar geraapt en was de studio uit gelopen. Ze was helemaal kapot. Ze was snel langs de studentenvereniging geschoten, want ze wist dat iedereen daar het einde van het semester en hun geslaagde projecten aan het vieren was, en was teruggereden naar haar kamer. Ondertussen spookten er allerlei akelige gedachten door haar hoofd.

Waren vergankelijkheid en vluchtigheid wel echt hetzelfde? Alweer bekroop Ivy het vermoeden dat ze de grootste fout van haar leven had gemaakt. Het laatste wat ze met enige overtuiging had

geschilderd, was in september geweest. Het was een half afgemaakt zeegezicht dat ze meteen omgekeerd op haar bureau had gelegd. Het had haar aan thuis doen denken en het laatste wat ze wilde schilderen was iets wat geïnspireerd was door Fox Bay.

En nu was het semester afgelopen. Geen hordes spannende, bohemienachtige nieuwe vrienden die Ivy had willen maken en ook niet die stage in Parijs die ze al zo lang wilde. Ivy had ook geen knappe kunstenaar die ze als haar vriend mee naar huis kon nemen om daar met hem te pronken. Zonder geld en zonder aanbiedingen in het vooruitzicht besefte Ivy dat ze geen andere keuze had dan terug te gaan. Terug naar Fox Bay, terug naar de kamer die ze deelde met Liv, om haar eindejaarsproject voor de opleiding uit te werken op een plek die ze beter kende dan haar broekzak. De plek waar letterlijk nooit iets spannends of inspirerends gebeurde.

'Natuurlijk moet je hiernaartoe komen!' had haar moeder opgetogen gezegd aan de telefoon toen Ivy eindelijk de moed had verzameld om te bellen en haar nederlaag toe te geven. Haar moeder stond nog altijd enthousiast in het leven en de liefde, ondanks een reeks mislukte relaties. 'Ik vind het jammer voor je dat de stage niet is gelukt, maar ik kan niet wachten om je te zien en Liv is vast door het dolle. Om nog maar te zwijgen van alle anderen hier. Alles is hier thuis nog precies zoals het was, lieverd. We hebben helemaal niets veranderd.'

Ivy knipperde haar tranen weg. Het was geruststellend om de warme, zangerige stem van haar moeder te horen. Maar... *Alles is hier thuis nog precies zoals het was. We hebben helemaal niets veranderd*. Ze zag het zo voor zich: dezelfde bij elkaar geraapte meubels, hetzelfde krappe keukentje, dezelfde slaapkamer, de ene helft

beplakt met posters van The Velvet Underground en prenten van expressionistische kunst, de andere bedekt met Lilo & Stitch en Minions.

'Super,' zei ze zachtjes.

'Fox Bay zal waarschijnlijk de rode loper voor je uitrollen. Of nou ja, Fin zal in ieder geval zijn speciale kaasscones voor je bakken.'

Fox Bay zou ook nog precies hetzelfde zijn, had Ivy somber gedacht. De bakkerij, waar Fin elke ochtend op precies hetzelfde tijdstip het brood uitstalt (Ivy moest toegeven dat ze die kaasscones miste). De Wildest Dreams boekwinkel, met de excentrieke eigenaar Josie, die altijd de zonnegroet deed in de deuropening van haar zaak. De Mariner's Arms, met de golden retriever en Simi en Lou achter de bar. Old Bill, die met zijn zeemanspet zijn pijp rookte; Tamsin, die haar kristallen verkocht; Skye, die koffiezette in het Driftwood Café; Kate in de surfwinkel, die de nieuwe generatie surfers lesgaf...

Er veranderde nooit iets in Fox Bay en Ivy dacht niet dat dat ooit zou gebeuren.

'En al je schoolvrienden zullen zo blij zijn,' ging haar moeder vrolijk verder. 'Erin, Mei, Callum.'

'Dat zijn mijn vrienden niet, mam,' mompelde Ivy. 'Ze vinden me een loser. Ze nodigden me altijd alleen maar uit omdat ze medelijden met me hadden. Ze waren vast heel opgelucht dat ik nooit kwam.'

Mei, Erin en Callum leken in niets op haar en Raye. Zij deden de gebruikelijke Fox Bay-dingen, zoals surfen en feesten op het strand, terwijl Raye en Ivy liever in hun kamers naar muziek luisterden en plannen smeedden voor hun ontsnapping. En Raye had zich niet

echt uitgesproken over de vakantie, omdat ze liever bij Cleo, haar nieuwe vriendin, wilde zijn. Ivy wist niet precies wanneer ze terug zou komen.

En dan was er nog iets anders. Ook al wist Ivy's moeder met moeite het collegegeld voor het Cornwall Art College bij elkaar te schrapen, toch zou Ivy tijdens de vakantie moeten werken. Dus had ze een baantje nodig.

'Ik zal eens rondvragen,' had haar moeder gezegd en ze ging de lijst met mogelijke vacatures in Fox Bay al af. 'Lou is begonnen met pizza's bezorgen, dus misschien kun je wat diensten draaien met de auto, maar ik weet niet zeker of het al echt van de grond is gekomen en de Fiat is nogal onbetrouwbaar, zoals je weet. Of misschien heeft Simi wel hulp nodig achter de bar bij de Mariner's Arms, nu Jacob weg is met Anna... Ik zag dat Skye weer terug was voor de kerstvakantie, dus ik weet niet zeker of er iets te doen is bij Driftwood...'

'Bedankt, mam,' zei Ivy. 'Ik hoopte eigenlijk op iets overdag, zodat ik 's avonds aan mijn project kan werken. Maar mocht je iets horen...'

'Ik zal mijn best doen,' had haar moeder beloofd.

Maar alle tips van haar moeder – flyers uitdelen voor de nieuwe boottochten van Old Bill, tafels afvegen in het strandcafé – liepen op niets uit. Uiteindelijk had Ivy Raye gebeld.

'Ik heb de perfecte oplossing,' zei Raye tegen haar. 'Wildest Dreams. Het is de meest relaxte baan ooit.' Ze had jarenlang parttime bij die rommelige boekwinkel gewerkt.

'Het is echt superchill,' verzekerde Raye haar. 'Weet je nog, ik was vooral aan het lezen of roddelen. Oké, tegen het einde van afgelopen zomer werd het behoorlijk druk, maar dat waren uitzon-

derlijke omstandigheden. Het is perfect voor wat jij nodig hebt.'

Overdag planken bijvullen klonk aantrekkelijker dan 's avonds biertjes tappen, dacht Ivy.

'Denk je dat Josie iemand nodig heeft?' vroeg ze.

'Vast wel,' had Raye gezegd. 'Ik moest haar net vertellen dat ik deze winter niet zoals gewoonlijk kon helpen. Josie is geweldig. Als er iemand is die je artistieke ambities gaat steunen, is zij het wel. Leven voor de kunst is helemaal haar ding. Bovendien is ze tegenwoordig te verliefd op Fin om iemand echt heel hard te laten werken. Er zijn veel beroerdere plekken om te werken dan bij Wildest Dreams. Ik stuur haar meteen een appje om het te vragen.'

'Bedankt,' had Ivy tegen Raye gezegd. 'Ik denk dat ik meteen maar naar huis ga. Maar jij blijkbaar niet?' Ze had geprobeerd niet te hoopvol (of wanhopig) te klinken.

Raye lachte door de telefoon. 'En de eindejaarsfeestjes missen? Echt niet! Trouwens,' zei ze ineens verlegen, 'Cleo's ouders komen over een paar weken naar Glasgow en ze dacht dat we misschien met z'n allen konden gaan eten. Best een dingetje, toch?'

'Best een dingetje,' zei Ivy en ze deed haar best om niet te laten merken dat Rayes aanwezigheid veel te belangrijk voor haar was. En om te doen alsof ze helemaal niet jaloers was op Rayes coole nieuwe leven. 'Nou ja, dan zie ik je wel als ik je zie.'

'Ik probeer op tijd terug te zijn voor oud en nieuw,' zei Raye luchtig. 'En,' vervolgde ze mysterieus, 'wacht maar tot je Fox Bay ziet. Ik ben er tijdens de leesweek even geweest en, geloof me, je gaat verrast zijn. Er is veel veranderd sinds je weg bent.'

'Echt?' zei Ivy, terwijl ze nauwelijks luisterde. 'Is er iets veranderd? In Fox Bay? Dat kan ik me moeilijk voorstellen. Hebben ze

het stationsbord soms opnieuw geschilderd? Of nieuwe verkeersdrempels aangelegd bij de supermarkt?'

Raye had gegierd van het lachen. 'Wacht maar af, Ivy. Wacht maar af.'

Toen Ivy aankwam in het centrum van Fox Bay, op weg naar haar moeder en Liv voor een welkomstmaaltijd bij Cod Almighty, zag ze dat Raye gelijk had gehad. Er was wel degelijk iets veranderd.

Het treinstation, om maar eens wat te noemen. Terwijl ze de piepende auto in een parkeerplaats manoeuvreerde, staarde Ivy verbaasd naar wat ze zag. Meestal stapten er maar een of twee passagiers uit in Fox Bay. En dat was een ruime schatting. Het was niet ongebruikelijk dat je helemaal in je eentje, als laatste passagier, in de trein zat tegen de tijd dat die de hele kust afgereden was naar het stadje. Maar vandaag stroomden er een hele massa mensen uit de trein, die enthousiast met elkaar praatten.

Ivy stapte uit de auto en ving flarden van hun gesprekken op.

'Wat is het hier gezellig!'

'Zullen we eerst naar de boekwinkel gaan?'

'Of misschien de boottocht langs de niet te missen pareltjes van Fox Bay?'

'Een thee bij de Mariner's?'

'We moeten wel écht zo'n kaneelbroodje van Fin gaan halen.'

Verbaasd liep Ivy over de stoep richting Cod Almighty. Haar moeder en Liv stonden voor het raam en hielden een bordje omhoog met de tekst WELKOM THUIS IVY! Ze ging naar binnen en liet zich omhelzen door de warme, ietwat magere armen van haar moeder. Haar moeder was een wervelwind van energie, heel slank,

met sproeten en dik, golvend rood haar, net als dat van Ivy. Ze kende niemand die zo lief was als zij en die altijd overal bij betrokken was: ze schreef zich voor alles in, van de oudervereniging tot de ploeg mensen die zwerfafval opruimde. En dat allemaal naast de lange dagen die ze maakte als receptioniste bij de huisarts.

'Lieverd,' fluisterde ze in Ivy's haar, 'moet je jou nou eens zien! Je bent al helemaal volwassen! Mijn slimmerd van de kunstacademie.'

'We hebben je gemist,' fluisterde haar kleine zusje Liv, die haar eigen krullenbol tegen Ivy's middel aandrukte.

'Wat ben jij ineens groot,' zei Ivy toen ze zich uit de omhelzing van haar moeder losmaakte en door het haar van haar zusje woelde. 'Nog even en je bent langer dan ik.'

Liv, die negen was, heel nuchter en graag dertien wilde zijn om de volgende Sheryl Sandberg te kunnen worden 'zodat er tenminste iemand in dit gezin wat geld verdient', trok haar neus op. 'Dat lijkt me niet,' zei ze nuchter. 'Jouw vader was een meter achtennegentig en mijn vader was, en ik citeer mama, een krielkip.'

'Ik geloof niet dat ik dat ooit over hem heb gezegd, schat,' zei hun moeder met een rood hoofd. 'Kom. Laten we wat thee voor Ivy gaan regelen.'

Ivy gebaarde naar al die mensen buiten. 'Wat is hier aan de hand en wat is er gebeurd met het slaperige kustplaatsje waar ik vandaan kom? Is er soms een nieuw festival waar ik niets van weet?' Het was de enige verklaring die ze kon bedenken. Fox Bay had een voorliefde voor excentrieke tradities en festivals en pakte het groots aan met dingen als pannenkoekendag, eierraces, midzomerrituelen en Samhain, het Keltische nieuwjaar op 31 oktober. Maar dat soort festiviteiten werden meestal alleen door de plaatselijke bevolking

bijgewoond. Ivy kon zich niets herinneren waar zo veel toeristen op afkwamen.

'Ach ja, je bent hier niet meer geweest sinds dit allemaal begon.' Haar moeder had haar arm in die van Ivy gehaakt. 'Weet je nog toen die schrijfster, Kathleen Lee, hier afgelopen zomer was? Jij was weg voor die stage, maar ik heb je er wel over verteld.'

Dat wist Ivy natuurlijk nog wel. Een beroemde auteur van romantische boeken, Kathleen Lee, had haar boekpresentatie gehouden in een verborgen baai in hun stadje. Die presentatie was viraal gegaan, met een exclusieve signeersessie van Kathleen Lee bij Wildest Dreams, wat de toch al gigantische voorverkoop van het boek nog verder aanwakkerde en er een fenomeen van maakte.

'Maar zo was het toen niet,' zei Ivy verbijsterd.

'Nee, maar daarna is de bal pas echt gaan rollen,' zei haar moeder. 'Een of andere grote reisschrijver uit de VS schreef een artikel waarin hij Fox Bay "Engelands geheime kustparadijs" noemde. Er stond dat Fox Bay "het Britse antwoord op Stars Hollow" was. En sindsdien komen de toeristen hier massaal naartoe.' Haar moeder zuchtte. 'Wat dit geheime kustparadijs natuurlijk nogal... niet meer zo heel geheim maakt. Maar het is wel goed voor de winkels en horeca. Vooral de boekwinkel is natuurlijk superpopulair.'

'Wauw,' zei Ivy. 'Ik wist helemaal niet dat het zo groot was geworden. Is die Kathleen Lee echt zo beroemd?'

'Gigantisch. Blijkbaar komt er zelfs een film op basis van *Ocean Deep*. Hoewel dat misschien alleen een gerucht is. Ik heb nog geen aankondiging gezien. Je weet hoe het hier gaat met die praatjes.'

Toen ze na het eten weer naar de auto liepen, zag Ivy dat het in het stadje inderdaad wemelde van de toeristen: ze verdrongen zich

in de geplaveide straatjes, maakten selfies voor de boot van Old Bill, poseerden met glazen flesjes met kleine papieren rolletjes erin aan de waterkant, kochten kristallen bij Tamsins winkel en dronken koffie bij de pittoreske Mariner's Arms.

'Jeetje,' zei Ivy verbaasd terwijl ze om zich heen keek. 'Wat een verandering. Ik ben helemaal niet gewend om in dit stadje zo veel mensen tegelijk te zien.'

Haar moeder lachte. 'En jij zei altijd dat er hier nooit iets gebeurde! En moet je het nu eens zien.'

Ze had gelijk. Ivy was vertrokken om de grote wereld buiten hun stadje te ontdekken op precies hetzelfde moment dat die grote wereld naar Fox Bay toe gekomen was.

Hoofdstuk 2

Op haar eerste dag in Wildest Dreams werd Ivy ingewerkt door Josie.

'De toeristen kopen meestal niet zo veel en ze vinden het leuk om foto's te nemen bij de haard, maar zorg ervoor dat ze hem niet aansteken, lieverd, want ik vermoed dat dat anders onze dood nog wordt. Ze doen het voor iets wat TikTok heet. En meestal gaan ze daarna weer weg om de bezienswaardigheden te gaan bekijken.'

'Wat valt er verder nog te bekijken, dan?' vroeg Ivy verbaasd.

'O, Old Bill heeft zijn tochtjes, die hij de "niet te missen pareltjes van Fox Bay" noemt. Dan neemt hij toeristen een eindje uit varen, naar Seal Island en weer terug. En dan drinken ze een thee in de Mariner's en gaan ze weer naar huis. Het is allemaal tamelijk onschuldig en het stadje heeft er geweldig van geprofiteerd.' Een beetje bedeesd zei Josie: 'Ik heb zelf ook besloten om gebruik te maken van al die aandacht, voor wat extra inkomsten. Ik ben bij Fin ingetrokken – mijn geliefde, schat. Ik weiger het woord "vriend" in de mond te nemen – en nu verhuur ik de twee kamers op de bovenste verdieping aan toeristen. Die vinden het toch zó charmant om in een boekwinkel te logeren. Dus als je ook wat héél licht huishoudelijk werk op je zou willen nemen, dan betaal ik je daar extra voor.'

'Hoe waren die gasten tot nu toe?' vroeg Ivy achterdochtig.

'Interessant,' zei Josie ontwijkend. 'We hebben een meditatieleraar gehad die hier een geluidsbad kwam geven, maar dat wilde ze per se doen om drie uur 's nachts, omdat de trillingen dan het sterkst zijn. En dan was er nog een meteoroloog die een telescoop op het dak zette om de maansverduistering te bekijken, maar die brak zijn enkel toen hij weer naar beneden klom, die arme man. Hij moest nota bene per helikopter worden afgevoerd. En we hadden dat stel dat hier was voor een romantisch uitje, maar toen kwam de vrouw van die man hen confronteren terwijl het voorleesuurtje voor de kinderen in volle gang was.'

Toen ze Ivy's geschokte gezicht zag, ging Josie snel verder. 'Maar onze nieuwe gast is niet zo, hoor. Een heel aardige Amerikaanse dame. Helemaal geen gedoe, als ik haar zo hoor,' had Josie gezegd. 'Rustig, een boekenwurm. Geen telescopen of stemvorken of andermans echtgenoten, lieverd, dat beloof ik. Ze heet Brooke Wakefield en ze komt over een paar dagen uit Californië aan voor "een beetje rust aan haar hoofd", zo zei ze het letterlijk. Wat bezienswaardigheden bekijken, zeelucht, dat soort dingen. Ze zei dat ze een enorme fan is van Kathleen Lee en die grote fans zijn altijd heel aardig. En ze heeft het appartement voor weken geboekt.' Josie schonk Ivy een brede glimlach. 'Je wilt het toch wel doen, hè, schat?'

Ivy had geknikt, in de hoop dat Brooke inderdaad zo makkelijk in de omgang was als ze klonk. Maar toen ze op donderdagochtend, de dag van Brookes aankomst, bij de boekwinkel aankwam, had ze toch wel een beetje de rillingen vanwege de horrorverhalen over de vorige gasten. Alleen had ze dat extra geld hard nodig.

Het druilerige grijze weer paste heel goed bij Ivy's humeur. De

sleutel klemde een beetje in het oude slot en Ivy moest de deur van de boekwinkel met haar heup een flinke duw geven voordat die meegaf. Het bekende gerinkel van het belletje boven haar hoofd galmde door de lege winkel.

Wildest Dreams sliep nog half, gehuld in een gedempt winters grijs, al brak er hier en daar toch een zwakke zonnestraal doorheen. De kerstverlichting die over de planken was gehangen kwam slaperig knipperend tot leven toen Ivy op de schakelaar drukte, waardoor de boekwinkel in al zijn vrolijk chaotische glorie tevoorschijn kwam. Een kleine oude windgong in de vorm van een zon, een maan en wat sterren wiegde zachtjes op de tocht van de deur. Er was een heuse vensterbank, waar een stapel bijeengeraapte kussens en pocketboeken in lag en er waren stoffen paddenstoelen die naar de kinderhoek achterin leidden. Er hing een zelfgemaakte krans die Josie in elkaar had geknutseld en enthousiast had volgehangen met hulst, dennenappels en takjes, zodat hij eruitzag als een feestelijke egel. Glazen flesjes, overblijfselen van de legendarische boekpresentatie van Kathleen Lee van afgelopen zomer, stonden nog altijd op de plank te glinsteren, sommige gevuld met kerstverlichting, andere met steentjes van het strand en papieren rolletjes met de liefdesverhalen van mensen van over de hele wereld, in allerlei talen.

Ivy haalde diep adem. Zonder de klanten en veeleisende gasten voelde Wildest Dreams als een soort toevluchtsoord. Als het rustig was, met zijn scheve boekenkasten en theevlekken en Poesjkin de kat, die Ivy's aanwezigheid met een koninklijk misprijzen tolereerde, ving ze een vleugje op van de gezellige oude winkel die ze zich uit haar kindertijd herinnerde, voordat het er zo druk en populair was geworden en de ruimte een make-over had gekregen.

Een plek om te zitten en te lezen. Een plek om te kunnen dromen. Ze vroeg zich af of Josie die rust ook miste, ondanks al het succes en de aandacht.

Toen ze verder de winkel in liep, sprong Poesjkin met een dramatisch gemiauw op de toonbank.

'O, hallo,' zei Ivy, terwijl ze over zijn zachte zwarte oren aaide. 'Heb jij ook zo'n zware ochtend?' Josie had Ivy verteld dat ze had geprobeerd om Poesjkin mee te nemen naar Fins appartement, maar de kat had koppig geweigerd. Elke ochtend beende hij terug naar Wildest Dreams met zijn staart hoog in de lucht en schraapte hij met zijn nagels over de houten vloer als ze probeerden hem te verplaatsen. Uiteindelijk had Josie hem laten blijven en 'inclusief schattige boekwinkelkat' toegevoegd aan de online advertentie voor de kamers.

Poesjkin keerde zich af van Ivy's geaai en wierp een veelbetekenende blik op zijn etensbakje. Ivy zuchtte en vulde het bakje. Ze trok haar sjaal en oversized jas uit en haalde haar felrode haar uit de hals van haar vest. Ze wierp een blik op de uitstalling van knusse romantische boeken en het sprankelende optimisme en de vrolijke titels stonden haar meteen tegen: *Een flirt bij het vuur. Zwijmelen in de sneeuw*. Getver. Ze wist al precies hoe dat soort boekjes zouden aflopen. Dat de advocaat uit de grote stad uiteindelijk toch zou kiezen voor een leven op het platteland, of dat de familieboerderij van de ondergang zou worden gered met een of andere belachelijke en onpraktische oplossing die in het echte leven voor niemand zou werken, maar in een romantisch boek om de een of andere reden wel.

'Whatever,' mompelde Ivy geërgerd en ze deed haar best om niet

aan Raff en Aurélie te denken en de fonkelende lichtjes in Parijs.

Zoals Josie haar had verteld op haar eerste dag, was ze er trots op dat Wildest Dreams geen 'lineaire' indeling had. Ze wilde dat de klantervaring draaide om 'intuïtief rondkijken' en had de labyrintachtige indeling van de winkel ooit eens vergeleken met 'een literaire schatkaart'. Na haar rondleiding noemde Ivy het stiekem een nachtmerrie.

De vorige medewerker – Josies nichtje Anna, die Ivy niet echt kende maar wier op kleur gecodeerde aantekeningen die typische uitstraling van het sterrenbeeld Maagd hadden – had blijkbaar geprobeerd de afdelingen te organiseren en had uitgebreide instructies achtergelaten over hoe haar systeem gevolgd moest worden. Maar Wildest Dreams was geen winkel die je in toom kon houden. Josie had het grootste deel van die indeling genegeerd en haar eigen systeem aangehouden. En haar systeem was pure chaos.

'Anna is een schat van een kind,' had Josie tegen Ivy gezegd, 'maar ze zou eens wat relaxter moeten doen. Ik dacht dat Bali dat wel in haar naar boven zou halen, maar zelfs haar backpackplannen had ze in spreadsheets met kleurcodes gevat.' Ze glimlachte. 'Maar goed, ik hoor dat Jacob en zij het geweldig naar hun zin hebben in Australië, zonder ook maar enig plan. Wat maar weer bewijst dat als je je hart volgt er ongelooflijke dingen gebeuren, lieverd.'

Anna had de afgelopen zomer in Fox Bay doorgebracht en had, na een romance met de knapste '*bad boy*' van het stadje, surfer Jacob, prompt haar studieplannen opzijgeschoven voor een lang tussenjaar. Ivy wist niet of zij haar eigen leven op zo'n manier overhoop zou willen gooien.

De winterzon was achter de wolken verdwenen toen Ivy achter de

toonbank liep en wat stof opzijveegde. Ze trok haar handschoenen uit, stopte ze in de zak van haar jas – die nu aan de haak hing – en draaide zich om naar het theestation dat op een geïmproviseerd bijzettafeltje naast de kassa was gepropt, zodat gasten van boven de keuken konden gebruiken.

Bijna elke ochtend snakte Ivy naar een fatsoenlijke espresso – de favoriete drank van de ware kunstenaar, had ze besloten – maar ze kon het zich niet veroorloven om elke dag naar het Driftwood Café te gaan. Bovendien, dacht ze geïrriteerd, zat het daar altijd vol met die populaire surfkinderen. Hoewel ze aan zee was opgegroeid, kon Ivy niet zwemmen en al helemaal niet surfen. De oude groep – Jacob, Seb, Isla en Skye – mocht dan doorgegaan zijn met hun leven, om te reizen, te werken en te studeren, maar er doken altijd weer nieuwe coole kinderen op die hun plaats innamen. Lui die beachparty's organiseerden en 's nachts dansten bij het flikkerende licht van het kampvuur.

Ivy vulde de waterkoker en deed zo veel gemalen koffie in de cafetière als ze durfde. Die suffe romcoms gaan zichzelf niet in de kast zetten, dacht ze. Ze kon maar beter aan de slag gaan, met of zonder een fatsoenlijke hoeveelheid cafeïne. Ze liep naar de achterkamer van de winkel en... slaakte een gil. Ze schaamde zich meteen dood. Ze gilde nooit.

Een jongen van ongeveer haar leeftijd, misschien iets ouder, stond in een *downward dog* op het lompenkleed. Hij had lang kastanjebruin haar. Hij was slank, gebruind en hield moeiteloos zijn balans, zijn lange ledematen afgetekend tegen het grijze ochtendlicht dat door het raam naar binnen sijpelde.

De jongen gaf geen krimp. Hij ging vloeiend over naar een an-

dere rekoefening en keek naar haar op met een stralende, onbekommerde glimlach.

'O, hé! Sorry, ik wilde je niet laten schrikken. Ik wist helemaal niet dat er zo vroeg al iemand zou zijn. Ik ben Trip.'

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Snowed in at the Wildest Dreams Bookshop*
Text copyright © HarperCollins*Publishers* Ltd 2025
Cover illustrations copyright © Katie Foreman 2025
Cover design copyright © HarperCollins*Publishers* Ltd 2025
All rights reserved
The Author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Voor deze uitgave:
© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Translated under licence from HarperCollins*Publishers* Ltd.
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: Caren Limpens
Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8539 7
ISBN e-book 978 90 261 8736 0
ISBN audioboek 978 90 261 8853 4
NUR 283, 284